

לעילוי נשמת
שלום בן משה

התנ"ך עם מפרשים, מסודרים ומנוקדים

The Tanach with commentaries, Organized and Vowelized

דניאל פרק י'

המתענגים.

ד וביום עשרים וארבעה לחודש הראשון ואני הניתי על יד הנהר הגדול הוא תקדל:

מצודת דוד: וביום עשרים וארבעה לחודש הראשון - והוא היה במלאת שלשת השבועים. ואני הניתי על יד הנהר הגדול - אצל מקום הנהר הגדול.

ה ואשא את-עיני וארא והנה איש-אחד לבוש בדים ומתניו חגורים בכתם אופז:

מצודת ציון: בדים - פשתן. בכתם - ענינו זהב, וכן (משלי כ"ה יב) "וחלי כתם".

מצודת דוד: והנה איש אחד לבוש בדים - בגדי כד. ומתניו חגורים בכתם אופז - בזהב פז.

ו וגויתו כתרשיש ופניו כמראה ברק ועיניו כלפידים אש וזרעתיו ומרגלתיו כעין נחשת קלל וקול דבריו כקול המון:

מצודת ציון: כתרשיש - כלהבות. ומרגלתי - רגליו. כעין - כגוון, כמו (במדבר י"א ז) "ועינו כעין הפדולח". קלל - מזוקק באש, והוא מלשון "קלוי באש" (ויקרא ב' ט).

מצודת דוד: וגויתו כתרשיש - גופו היה כעין אבן תרשיש הנוטה למראה התכלת. וקול דבריו כקול המון - כקול המית עם רב.

ז וראיתי אני דניאל לבדלי את-המראה והאנשים אשר היו עמי לא ראו את-המראה אבל חרדה גדלה גפלה עליהם ויברחו בהתבא:

מצודת דוד: והאנשים אשר היו עמי - אמרו רבותינו ז"ל הם היו חגי זכריה ומלאכי. אכל

דניאל פרק י'

א בשנת שלוש לכורש מלך פרס דבר נגלה לדניאל אשר-נקרא שמו בלטאשצר ואמת הדבר וצבא גדול ובין את-הדבר ובינה לו במראה:

מצודת ציון: וצבא - ענינו חיל רב.

מצודת דוד: דבר נגלה לדניאל - רוצה לומר: דבר נבואה. ואמת הדבר - רוצה לומר: נגלה לו אמיתת הדבר כפי מה שהוא, לא ברמז וחסודות. וצבא גדול - גם נגלה אליו צבא גדול של מלאכי מעלה. ובין את הדבר ובינה לו במראה - רוצה לומר: וכדי להבין את הדבר ולהבינה לו במראה עינים, לזה נגלה לו אמיתת הדבר כמות שהיא, וגם צבא רב ממלאכי מעלה, לשיהא מובן לו בקלות. ולא נאמר מה הוא דבר הנבואה, ואולי היה מצווה להעלימה.

ב בימים ההם אני דניאל הניתי מתאבל שלשה שבועים ימים:

מצודת דוד: בימים ההם וגו' - על כי ראה שצוה כורש לבטל בנין הבית אחר שנתן רשות לבנותה, כמו שנאמר בספר עזרא, לזה היה מתאבל. או יתכן שהיה מתאבל בעבור הדבר הנגלה אליו, ואולי היתה מאורך הגלות. **שבועים ימים** - שלש שבועות של ימים, והם כ"א יום.

ג לחם תמדות לא אכלתי ובשר ונין לא בא אלפי וסוד לא סכתי עד-מלאת שלשת שבועים ימים:

מצודת ציון: עד מלאת - עד נשלם.

מצודת דוד: לחם תמדות - פת חמודה ונקה. וסוד לא סכתי - לא סכתי בשמן כדרך

דניאל פרק י'

חַרְדָּה גְדוֹלָה נִפְלָה עָלֵיהֶם - עם כי הם לא ראו,
כי מזליהו חזו, כן אמרו רבותינו ז"ל. וַיִּבְרְחוּ
בְּהַקְבָּא - להסתיר עצמם במקום מחבוא
ומסתור.

ח וְאֲנִי נִשְׁאַרְתִּי לְבִדִּי וְאָרְאָה אֶת־הַמְּרָאָה
הַגְּדֹלָה הַזֹּאת וְלֹא נִשְׁאַרְבִּי כַּחַח וְהוֹדִי נְהַפְדָּ
עָלַי לְמִשְׁחִית וְלֹא עֲצַרְתִּי כַּחַח:

מצודת ציון: עֲצַרְתִּי - ענינו עכבה, כמו (דניאל
י"א) "וְלֹא תַעְצוֹר כּוֹחַ הַזְּרוּעַ".

מצודת דוד: וְהוֹדִי נְהַפְדָּ עָלַי לְמִשְׁחִית - תאר
מראית פני נהפך עלי להיות נשחת. וְלֹא עֲצַרְתִּי
כַּחַח - לא יכולתי לעכב אצלי הכח לבל תלך לה.

ט וְאִשְׁמַע אֶת־קוֹל דְּבָרָיו וְכִשְׁמַעִל אֶת־קוֹל
דְּבָרָיו וְאֲנִי הֵייתִי נִרְדָּם עַל־פְּנֵי וּפְנֵי אֲרָצָה:

מצודת דוד: וְאֲנִי הֵייתִי נִרְדָּם עַל פְּנֵי וּפְנֵי
אֲרָצָה - ואז נעשיתי נרדם בתרדמת הפחד,
מושכב על פני בארץ.

י וְהִנְהִיךְ נִגְעָה בִּי וְתַנְיַעֲנִי עַל־בְּרַפִּי
וְכַפּוֹת יָדַי:

מצודת ציון: וְתַנְיַעֲנִי - מלשון נענוע.

מצודת דוד: וְתַנְיַעֲנִי עַל בְּרַפִּי וְכַפּוֹת יָדַי -
היד ההיא נעה אותי על ברכי וכפות ידי, כדרך
המעורר את מי מן השניה.

יא וַיֹּאמֶר אֵלַי דְּנִיאל אִישׁ־חֲמֻדוֹת הִבִּין
בְּדַבְרַיִם אֲשֶׁר אָנֹכִי דָּבַר אֵלֶיךָ וְעַמְדָּ עַל־עַמְדָּ
כִּי עָתָה שְׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ וּבְדַבְרָו עִמִּי אֶת־הַדְּבָר
הַזֶּה עַמְדָּתִי מִרְעִיד:

מצודת דוד: אִישׁ חֲמֻדוֹת - בעל מעלות
חמודות. וְעַמְדָּ עַל עַמְדָּ - רוצה לומר: כאשר
עמדת קודם לכן. עַמְדָּתִי מִרְעִיד - ברעד
וברתת.

יב וַיֹּאמֶר אֵלַי אֶל־תִּירָא דְנִיאל בִּי וּמִן
הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר נָתַתְּ אֶת־לִבְךָ לְהִבִּין
וְלַהֲתַעֲנוֹת לִפְנֵי אֱלֹהֶיךָ נִשְׁמַעוּ דְבָרֶיךָ וְאֲנִי
בְּאֵתִי בְּדַבְרֶיךָ:

מצודת דוד: וַיֹּאמֶר אֵלַי אֶל תִּירָא דְנִיאל -
כאומר: הלא לא אעשה עמך רעה. אֲשֶׁר נָתַתְּ
אֶת לִבְךָ לְהִבִּין וְלַהֲתַעֲנוֹת לִפְנֵי אֱלֹהֶיךָ -

דניאל פרק י'

רוצה לומר: אשר התעוררת את לבך להבין
ביראת ה', ולהתענות לפניו מלחם חמודות ובשר
ויין, כי גם זה לעינוי יחשב. נִשְׁמַעוּ דְבָרֶיךָ -
מאז נשמע ונתקבל דברי שאלתך. וְאֲנִי בְּאֵתִי
בְּדַבְרֶיךָ - בעבור דברי שאלתך באתי הנה, ולא
לעשות עמך רעה.

יג וְשָׂר מַלְכוֹת פָּרַס עֹמֵד לְנַגְדִּי עֲשָׂרִים
וְאַחַד יוֹם וְהִנֵּה מִיכָאֵל אֶתְד הַשָּׂרִים הָרִאשׁוֹנִים
בָּא לְעִזְרָנִי וְאֲנִי נִתְרַתִּי שֵׁם אֶצֶל מַלְכֵי פָּרַס:

מצודת דוד: וְשָׂר מַלְכוֹת פָּרַס עֹמֵד לְנַגְדִּי
עֲשָׂרִים וְאַחַד יוֹם - שר של מעלה מן מלכות
פרס עומד לנגדי להלחם בי, ושואל שפרס ימשול
זמן ארוך על ישראל, ועל זה אני נלחם עמו
ברקיע מזמן אחד ועשרים יום מעת התחלת
להתענות, ובעבור זה לא יכולתי לבוא ביום
הראשון ואף לאחרי זה עד הנה. אֶתְד הַשָּׂרִים
הָרִאשׁוֹנִים - אחד מזו השרים הגדולים אשר
במשרתי מרום. בָּא לְעִזְרָנִי - מול שר מלכות
פרס. וְאֲנִי נִתְרַתִּי שֵׁם - רוצה לומר: מאז טרם
בואו נותרתי אני לבדי להלחם בו, ולא יכולתי
לזוז משם, אבל עתה בבוא מיכאל הנה באתי
אליך. מַלְכֵי פָּרַס - שר מלכי פרס.

יד וּבְאֵתִי לְהִבְיַחֵךְ אֶת אֲשֶׁר־יִקְרָה לְעַמִּי
בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים פִּי־עוֹד חֲזוֹן לַיָּמִים:

מצודת ציון: לַיָּמִים - רוצה לומר: לימים רבים,
ומעצמו יובן החסרון, וכן (במדבר י"ג לב) "אֲנִישִׁי
מְדוֹת", ורוצה לומר: מדות הרבה.

מצודת דוד: אֶת אֲשֶׁר יִקְרָה לְעַמִּי - אמר
בלשון בני אדם החושבים למקרה דבר שלא ידעו
סבתו, אולם אין מקרה בעולם - הכל נעשה
בגזירה. פִּי עוֹד חֲזוֹן לַיָּמִים - מלבד החזון
הנראה לך מאז, יש עוד חזון להגיד לך מה
שיהיה לימים רבים.

טו וּבְדַבְרָו עִמִּי כְּדַבְרֵימ הָאֵלֶּה נָתַתִּי פְּנֵי
אֲרָצָה וְנִגְלַמְתִּי:

מצודת ציון: וְנִגְלַמְתִּי - מלשון אלם.

מצודת דוד: וְנִגְלַמְתִּי - מחרדת מראה המלאך.

טז וְהִנֵּה כְּדָמוֹת בְּנֵי אָדָם נִגְעַ עַל־שַׁפְּתַי
וְאֶפְתַּח־פִּי וְאֶדְבַּרְהָ וְאֶמְרָה אֶל־הַעַמְדָּ לְנַגְדִּי

דניאל פרק י'

אֲדֹנָי בְּמִרְאָה נִהְפְּכוּ צִירֵי וְלֹא עֲצָרְתִי כָּתָּהּ:
מצודת ציון: צירי - כל דבר התקוע זה בזה נקרא ציר, והוא מושאל מן צירי הדלתות, וכן (שמואל"א ד' יט) "פִּי נִהְפְּכוּ עָלַיָּהּ צִרְיָהּ".

מצודת דוד: וְהִנֵּה פְדֻמוֹת בְּנֵי אָדָם נוֹגְעֵ עַל שִׁפְתָי וְאֶפְתַּח פִּי וְאֶדְבְּרָה - להסיר ממנו החרדה נהפך המלאך כדמות אחד מבני אדם, ונגע בשפתו כאלו פותח פיו לשיוכל לדבר. וְאֹמְרָה אֶל הָעוֹמֵד לְנִגְדֵי - הוא המלאך הנהפך לדמות בן אדם. **בְּמִרְאָה נִהְפְּכוּ צִירֵי עָלַי -** בעת ראיתי אותך במראה נפלאה נהפכו אז צירי אשר עלי, רוצה לומר: איברי הגוף התקועים זה בזה כעין צירי הדלתות התקועות בהן, הלא המה נהפכו ונשמטו ממקומם מגודל החרדה. **וְלֹא עֲצָרְתִי כָּתָּהּ -** לא יכולתי לעכב הכח אצלי, וכבר הלך הכח ממני מאז.

וְהִיךְ יוֹכַל עֶבֶד אֲדֹנָי זֶה לְדַבֵּר עִם־אֲדֹנָי זֶה וְאֲנִי מַעֲתָה לֹא־יַעֲמִדְבִּי כִּת וְנִשְׁמָה לֹא נִשְׁאַרְהָבִי:

מצודת ציון: וְהִיךְ - כמו ואיך באל"ף, וכן (דבריהימס"א י"ג יב) "וְהִיךְ אָבִיָּה אֲלֵי".

מצודת דוד: וְהִיךְ יוֹכַל עֶבֶד אֲדֹנָי זֶה לְדַבֵּר עִם אֲדֹנָי זֶה - על עצמו אמר שהוא עבד לזה האדון, והוא המלאך הדובר בו, וכאומר: איך אוכל לדבר וכחי הלך ממני מאז. **וְאֲנִי מַעֲתָה לֹא יַעֲמִד בִּי כִּת וְנִשְׁמָה לֹא נִשְׁאַרְהָבִי -** רוצה לומר: עם שעתה אני רואה אותך בדמות בן אדם, עם כל זה גם מעתה לא יעמוד בי כח מן החרדה אשר מאז, ולא נשארה בי נשמה, ואמר בדרך גוזמא והפלגה כי הלא מדבר היה.

וַיִּסַּף וַיַּגְעִבֵי בְּמִרְאָה אֲדָם וַיִּתְחַזְּקֵי:

מצודת דוד: בְּמִרְאָה אֲדָם - רוצה לומר: עודו כדמות מראה אדם כאשר נהפך. **וַיִּתְחַזְּקֵי -** בדברים האמורים במקרא של אחריו.

וַיֹּאמֶר אֶל־תִּירָא אִישׁ־תַּמְדוֹת שְׁלוֹם לָךְ תַּחַזְּקֵי וְתַחַזְּקֵי עַמִּי הַתְּחַזְּקֵי וְאֹמְרָה יְדַבֵּר אֲדֹנָי בִּי תַחַזְּקֵי:

מצודת דוד: שְׁלוֹם לָךְ - רוצה לומר: לא יחלש כוחך בעבור החרדה. **תַּחַזְּקֵי וְתַחַזְּקֵי -** תזק את

דניאל פרק י'

עצמך, וכפל המילה לזרזו. **יְדַבֵּר אֲדֹנָי בִּי תַחַזְּקֵי -** בהדברים האלה תזקתני ושבה רוחי, והנני מוכן לשמוע.

וַיֹּאמֶר הַיְדַעְתָּ לְמַה־בָּאתִי אֵלֶיךָ וְעַתָּה אָשׁוּב לְהִלָּחֵם עִם־שָׂר פָּרְס וְאֲנִי יוֹצֵא וְהִנֵּה שָׂר־יִנּוֹן בָּא:

מצודת דוד: וַיֹּאמֶר הַיְדַעְתָּ לְמַה־בָּאתִי אֵלֶיךָ - האם ידעת למה באתי אליך, וכאומר לו: הנה מעתה תוכל לדעת שלא באתי לעשות עמך רעה כי אם לגלות לך מצפוני מסתרים, ולא תחרד עוד. **וְעַתָּה אָשׁוּב לְהִלָּחֵם עִם שָׂר פָּרְס -** כשאכלה לדבר בך אשוב להלחם עם שר פרס. **וְאֲנִי יוֹצֵא וְהִנֵּה שָׂר יִנּוֹן בָּא -** כאומר: הן ידעתי כי אוכל לו ואנצח את שר פרס, אבל תדע כי לאחר זה בעל כרחי אצא, ולא אוכל עוד ללמד סניגוריא על ישראל כי ירכו פשעיהם, והנה שר יון בא ושואל שימשל יון על ישראל ותנתן לו.

אָבֵל אֲגִיד לָךְ אֶת־הַרְשׁוּם בְּכֹתֵב אֲמַת וְאִין אֲחַד מִתְחַזְּקֵי עַמִּי עַל־אֱלֹהִים בִּי אִם־מִיכָאֵל שָׂרְכָם:

מצודת ציון: הַרְשׁוּם - מלשון רושם, ורוצה לומר: כתיבה.

מצודת דוד: אָבֵל אֲגִיד לָךְ אֶת הַרְשׁוּם בְּכֹתֵב אֲמַת - את הכתוב במרום בכתב אמת, אשר יתקיים בבל ישונה, והוא האמור למטה מאבדן המלכיות וגאולת ישראל. **וְאִין אֲחַד מִתְחַזְּקֵי עַמִּי עַל אֱלֹהִים -** אין מי מן המלאכים מתחזק להיות עמי בעזרתי, לשאול ולבקש על אלה הדברים האמורים למטה על אבדן המלכיות ועל גאולת ישראל. **בִּי אִם מִיכָאֵל שָׂרְכָם -** רק מיכאל, שר וסניגור של ישראל, הוא מתחזק עמי לשאול על אלה.

דניאל
פרק י'

א בשנת שלוש שלוש לכורש מלך פרס דבר נגלה לדניאל אשר-נקרא שמו בלטאשצר ואמת הדבר וצבא גדול ובין את-הדבר ובניה לו במראה:

ב בימים ההם אני דניאל הניתי מתאבל שלשה שבועים ימים:

ג לחם חמדות לא אכלתי ובשר ונין לא בא אלפי וסוף לא-סכתי עד-מלאת שלשת שבועים ימים:

ד וביום עשרים וארבעה לתדש הראשון ואני הניתי על גד הנהר הגדול הוא תדקל:

ה ואשא את-עיני וארא והנה איש-אחד לבוש בדים ומתגיו חגרים בכתם אופז:

ו וגותו כתרשיש ופניו כמראה ברק ועינו כלפידים אש וזרעתי ומרגלתי כעין נחשת קלל וקול דבריו כקול המון:

ז וראיתי אני דניאל לבדל את-המראה והאנשים אשר הנו עמי לא ראו את-המראה אבל חרדה גדלה נפלה עליהם ויברחו בהתבא:

ח ואני נשארתי לבדי וארא את-המראה הגדלה הזאת ולא נשאר-פי קח והודי נהפך עלי למשחית ולא עצרתי קח:

ט ואשמע את-קול דבריו וכשמעו את-קול דבריו ואני הניתי נרדם על-פני ופני ארצה:

י והנה-יד נגשה בי ותניעני על-ברפי וכפות ידי:

יא ויאמר אלי דניאל איש-חמדות הבן בדברים אשר אנכי דבר אליה ועמד על-שמך פי עתה שלחתי אליה ובדברו עמי את-הדבר הזה שמדתי מרעיד:

יב ויאמר אלי אל-תירא דניאל כי ו מן היום הראשון אשר נתת את-לבך להבין ולהתענות לפני אלהיה נשמעו דבריה ואני באתי בדבריה:

דניאל
פרק י'

א ש ל מ ט ד ו
ל א ו ש ב ו
ה ו ו א ה ו ל
ב

ב ה א ז ה ה
ש ש ?

ג ל ח ל א ו ו ל
ב א ש ו ל ס ש מ ש
ש ?

ד ו ש ו ל ה
ו ה ע ג ה ה ה ח

ה א ש ו ו ו א א
ל ב ו ח ב א א

ו ו ק א ו ו ו ב
ו ק ו ד ק ב ה ב

ז ו א ז ל א ה
ו א ה ש ל ו א ה
א ח ג ג ש ו ב

ח ו ג ל ו א ה
ה ה ו ו ג ב ש ו ג
ש ל ו ש ב

ט ו א ק ד ו א ק
ד ו ה ג ש ט ו א

י ו ג ג ב ו ש ב
ו ?

יא ו א ז א ז א
ב א א ז א ו ש ש
פ ש ש א ו ש א ה
ה ש מ

יב ו א א א א א
ה ה א א ל ל
ו ל א א ו ד ו
ב

דניאל
פרק י'

יג וַיִּשְׂרַח מַלְכוּת פָּרְס עִמְדָה לְנֹגְדֵי עֲשָׂרִים

וַאֲתֵד לְיוֹם וַהֲגָה מִיכָאֵל אֶתְד הַשָּׂרִים הַרְאֻשִׁים

בָּא לְעֲזָרְנִי וְאֲנִי נֹתַרְתִּי שָׁם אֶצֶל מַלְכֵי פָּרְס:

יד וּבְאֵתֵלִי לְהַבְיָנָה אֶת אֲשֶׁר־יִקְרָה לְעַמִּי

בְּאַתְרֵית הַיָּמִים כִּי־עוֹד תִּזְוֹן לַיָּמִים:

טו וּבְדַבְּרוֹ עִמִּי כְּדַבְּרִים הָאֵלֶּה נִתְתִּי פָנַי

אֶרְצָה וְנִאֲלַמְתִּי:

טז וַהֲוָה כְּדַמּוֹת בְּנֵי אָדָם נֹגַע עַל־שִׁפְתַי

וְאֶפְתַּח־פִּי וְאֶדְבַּרְהָ וְאָמַרְהָ אֶל־הָעַמֵּד לְנֹגְדֵי

אֲדֹנָי כַּמְרָאָה וְהִפְכוּ צִירֵל עָלַי וְלֹא עֲצַרְתִּי כֶּחֶ:

יז וַהֲיָד יִכְלַל עֲבָד אֲדֹנָי זֶה לְדַבֵּר עִם־אֲדֹנָי

זֶה וְאֲנִי מַעֲתֵה לֹא־יַעֲמַד־בִּי כֶּחֶ וְנִשְׁמָה לֹא

נִשְׁאַרְה־בִּי:

יח וְיִסַּף וַיִּגַּע־בִּי כַּמְרָאָה אָדָם וַיַּחֲזַקְנִי:

יט וַיֹּאמֶר אֶל־תִּירָא אִישׁ־חַמְדוֹת שְׁלוֹם לָךְ

חֲזַק וְחַזַּק וְכַדְבְּרוּ עִמִּי הַתְּחַזְקֵתִי וְאָמַרְהָ יַדְבֵּר

אֲדֹנָי כִּי חֲזַקְתִּנִּי:

כ וַיֹּאמֶר הַיְדַעְתָּ לְמַה־בָּאתִי אֵלֶיךָ וַעֲתָה

אָשׁוּב לְהִלָּחֵם עִם־יִשְׂרָאֵל פָּרְס וְאֲנִי יוֹצֵא וַהֲגָה

שְׂרִי־נָן בָּא:

כא אֲכַל אֲנִיד לָךְ אֶת־הַרְשׁוּם בְּכַתֵּב אֲמַת

וְאִין אֶתְד מִתְחַזַּק עִמִּי עַל־אֵלֶּה כִּי אִם־מִיכָאֵל

שָׂרְכָם:

דניאל
פרק י'

יג וַיִּשְׂרַח מַלְכוּת פָּרְס עִמְדָה לְנֹגְדֵי עֲשָׂרִים

וַאֲתֵד לְיוֹם וַהֲגָה מִיכָאֵל אֶתְד הַשָּׂרִים הַרְאֻשִׁים

בָּא לְעֲזָרְנִי וְאֲנִי נֹתַרְתִּי שָׁם אֶצֶל מַלְכֵי פָּרְס:

יד וּבְאֵתֵלִי לְהַבְיָנָה אֶת אֲשֶׁר־יִקְרָה לְעַמִּי

בְּאַתְרֵית הַיָּמִים כִּי־עוֹד תִּזְוֹן לַיָּמִים:

טו וּבְדַבְּרוֹ עִמִּי כְּדַבְּרִים הָאֵלֶּה נִתְתִּי פָנַי

אֶרְצָה וְנִאֲלַמְתִּי:

טז וַהֲוָה כְּדַמּוֹת בְּנֵי אָדָם נֹגַע עַל־שִׁפְתַי

וְאֶפְתַּח־פִּי וְאֶדְבַּרְהָ וְאָמַרְהָ אֶל־הָעַמֵּד לְנֹגְדֵי

אֲדֹנָי כַּמְרָאָה וְהִפְכוּ צִירֵל עָלַי וְלֹא עֲצַרְתִּי כֶּחֶ:

יז וַהֲיָד יִכְלַל עֲבָד אֲדֹנָי זֶה לְדַבֵּר עִם־אֲדֹנָי

זֶה וְאֲנִי מַעֲתֵה לֹא־יַעֲמַד־בִּי כֶּחֶ וְנִשְׁמָה לֹא

נִשְׁאַרְה־בִּי:

יח וְיִסַּף וַיִּגַּע־בִּי כַּמְרָאָה אָדָם וַיַּחֲזַקְנִי:

יט וַיֹּאמֶר אֶל־תִּירָא אִישׁ־חַמְדוֹת שְׁלוֹם לָךְ

חֲזַק וְחַזַּק וְכַדְבְּרוּ עִמִּי הַתְּחַזְקֵתִי וְאָמַרְהָ יַדְבֵּר

אֲדֹנָי כִּי חֲזַקְתִּנִּי:

כ וַיֹּאמֶר הַיְדַעְתָּ לְמַה־בָּאתִי אֵלֶיךָ וַעֲתָה

אָשׁוּב לְהִלָּחֵם עִם־יִשְׂרָאֵל פָּרְס וְאֲנִי יוֹצֵא וַהֲגָה

שְׂרִי־נָן בָּא:

כא אֲכַל אֲנִיד לָךְ אֶת־הַרְשׁוּם בְּכַתֵּב אֲמַת

וְאִין אֶתְד מִתְחַזַּק עִמִּי עַל־אֵלֶּה כִּי אִם־מִיכָאֵל

שָׂרְכָם:

